

2 003

Již několik desetiletí se lidé chovají ke své matičce Zemi velmi bezohledně. Důsledky se začínají dostavovat. Počasí jde z extrému do extrému. Velké záplavy střídají nevýslovná sucha. To se samozřejmě odráží i na vegetaci.

Lima 2 002 - 2 003 začala holomrazem. Byl dovišlý předcházející zářek. Pokud se na podzim přece jen dalo vyjet do polí a sadů, polovina vymrzla. Prosinec a leden přece jen byl z větší části pod sněhem, i když ho nebylo mnoho. V lednu byly nárazové větry spojené s chumelenicí, takže sníh se dostal do každé škvíry. Lávěje na cestách musely být často odhazovány a cesty sypany pískem a štěrkem.

V březnu se začalo olivnat jaro. Vypadalo to nadějně. Půda byla pěkně promrzlá, jen se rosoypala. Pilné hospodyně se pustily do setí a sázení zeleniny již koncem března. Brzy však nastal obrát. Druhý dubnový týden opět napadl sníh. Bylo ho nejméně patnáct centimetrů. Mrazil nejen v noci, ale ani přes den teplota nevystoupila nad bod mrazu. Až koncem dubna zima definitivně ustoupila. Příroda oživala pod hřejivými slunečními paprsky. Nyní se ukázalo, jak stromy dostaly zabrat. Polovina kmínů se nezakalenala. Některé uschly celé, některé z poloviny.

V květnu a červnu přišlo málo. Sena byla slabší než jiné roky. Letní měsíce byly tropické. Teploty se pohybovaly mezi 25-35 stupni. Pršelo velmi sporadicky. Vody krapem ubývalo. Čím dál více občanů začalo čerpat vodu z obecní studny u hřbitů. Na zalévání toho nejnужnějšiho lidé brali vodu z potoka. Ale i ten se ztrácel. Stromy a keřtiny umřely, louky byly úplně vyprahlé, země rozpuštěná. Nerošla ani plevel. Odava nebyla téměř žádná. Lidé houfem likvidovali králíky. Situace s vodou vypadala kriticky nejen ve zdejším kraji, ale v celé republice. Hladiny řek a přehrad klesaly až o osm metrů. Až v září se obloha častěji zatáhla, ale deště byly slabé. Všichni však byli vděční za každou kapku, která spadla z nebe.

Druhý říjnový týden uhořdily mrazy. V noci teplota klesla až na minus osm stupňů, přes den takto dosáhla nuly. Všichni se lekali dlouhé zimy. Meteorologové nepředpovídali žádně babí léto, hejna divokých hus spěchala na jih. Na horách se začínalo lyžovat. Tato zima však dlouho netrvala. Konec října a celý listopad nebylo po mracích a sněhu ani památky. Denní teploty se pohybovaly mezi osmi až patnácti stupni, místy občas naměřili i devatenáct. V noci byly na tuto dobu převážně teplé. Tmou až deset stupňů nebyla žádná zvláštnost. Počasí bylo poáourné, hory se často ztrácely v mlhách. Občas mírně zapršelo. Skutečná zima začala až po Mikuláši. Napadlo přibližně 10-20 cm sněhu a začalo mírně mrazit - do -10°. Vánoce byly proť sněhem.

černá

skládka

Sakhle si m
občané, vylepš
své okolí

Kultu

Práce n
zimních

V minulých letech zastupitelstvo OV věnovalo pozornost
budově OV a modernizovalo co se dalo.

V letošním roce se zaměřilo na budovu kulturního domu.
Hlavně po převzetí revizní správy jednání dostalo náležitě
obrátky. Revize totiž zjistila naprosto nevyhovující hygienické
podmínky, nevyhovující rozvod elektřiny. Proto bylo pokostinství
uzavřeno k 30. červnu. Práce začaly od 1. srpna.

Práva byla rozdělena na dvě etapy. V letošním roce bylo
rekonstruováno celé přízemí a vyměněna všechna okna. Rovněž
střecha je nová.

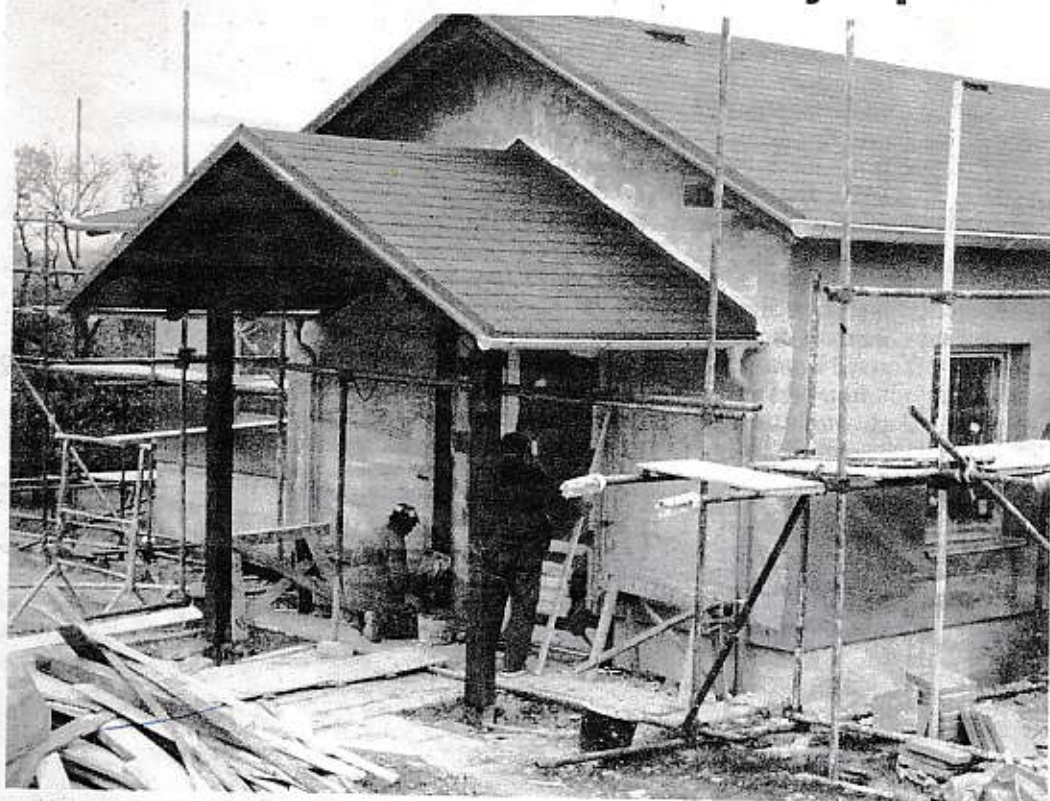
Na tuto akci přispělo MMR (ministerstvo pro místní rozvoj)
částkou 200 000 Kč. Celá oprava i s druhou etapou by měla
stát přibližně tři a půl milionu.

Práci projektoval Ing Josef Mikel,
práce provádí CA-STAV spol. s r.o.

Zálesná 11/3034
760 01 Lhota

Tato firma vyhrála
výběrové řízení z pěti
firm.

Kulturní dům ve Lhotsku chtějí opravit do prosince

Práce na rekonstrukci kulturního střediska ve Lhotsku se nezastavily ani ve velmi chladných podzimních dnech.

FOTO LUKÁŠ PARENICA

Lhotsko • Rekonstrukce kulturního domu ve Lhotsku na Vizovicích, která pokračuje už od července letošního roku, by měla být podle představ tamního obecního úřadu dokončena v průběhu prosince. „Jedná se však pouze o první etapu směřující k jeho znovuo-
tevření, ta druhá zahrnující venkovní terénní úpravy by se měla uskutečnit v příštím roce,“ upřesnila starostka Jana Horčicová.

Objekt, v němž sídlí i místní restaurace, byl postaven za minulého režimu v brigádnické akci Z a donedávna byl už v dezolátním stavu. Obec se proto rozhodla investovat přibližně tři miliony na jeho opravu, přičemž z původní budovy nakonec zbyla střecha.

„Místní občané zatím musejí chodit do zhruba kilometr vzdálené hospody na Chrámečné, věřím ale, že už to vydrží,“ dodala s úsměvem starostka. Pokud by totiž podle ní obec k opravám nepřistoupila, hrozilo by prý vyzna-
vačům pěnivého moku vzhledem ke špatnému stavu budovy časem dost možná i zranění. (lpa)

kuchyně v místním pohostinci

*hygienické zařízení v subterénu
svaném, peklo?*

V havarijním stavu se nacházel i most na křižovatce u zrcadla.
Proto bylo přikročeno k jeho opravě. Při této rekonstrukci
byla cesta rozšířena a zbudován také chodník pro pěší.
Práce byly zahájeny 6. srpna a trvaly do konce října.
Náklady financovalo ŘSD (Ředitelství silnic a dálnic).

Během roku bylo i několik pěkných akcí pro děti. Měsí by nejraději
řekně patřil například Dětský den nebo procházka pohádkovým
lesem.

Jak se žije... hasičskému veteránu

Bývalý požárník

Alois Štefka

je v obci pořád osobností

S manželkou Věrou už prožil v dobrém i zlé plných šestačtyřicet let.

Téměř půlstoletí kariéry dobrovolného hasiče, z ní plných šestatřicet let jako velitel místního družstva. Kromě toho přesně na den pětadvacet let služby u profesionálních hasičů. Nádvkem tři infarkty, mozkovou příhodu a anginu pectoris, tohle všechno má za sebou sedmdesátiletý Alois Štefka ze Lhotska na Vizovicku. Ještě letos, když se doslechl, že místní dobrovolní hasiči nepostaví po letech své družstvo pro soutěž, sám na výroční schůzi vyhecovač padesátníky a osobně

jim dělal velitele. Družstvo metrákových chlapů zvládlo překážky lépe než někteří mladíci a ostuda obce byla zažehnána. Pan Štefka je zkrátka pro Lhotsko osobnost.

Ve Lhotsku strávil celý svůj život

Co ještě patří k životu hasičského veterána? Samozřejmě jeho manželka Věra. „Jsme spolu už šestačtyřicet let, poznali jsme se, když jsem byl na vojně v Děčíně. Vlastně jsem si ji přivezl jako dárek,“ směje se starý pán, zatímco jeho paní se naoko zlobí.

Pana Štefku baví televize, zato do hospody už moc nechodí. „Jen každou sobotu dopoledne, večer už ne, to na mě bývá chladno. Zrovna teď se navíc u nás hospoda přestavuje,“ dodává.

Ve Lhotsku se narodil a strávil celý život. „I tuto chalupu jsem stavěl já, vlastníma rukama,“ ukazuje na stěny okolo. Přes všechny zdravotní potíže zůstává optimistou a život ho baví. „Hlavní je, aby člověk pořád něco dělal, pak má žít smysl. Věřím, že už to tady vydržím až do toho konce,“ přeje si na závěr.

Největší požár zažil ve Svitu

Na svůj největší požár nemusí dlouho vzpomínat. „Bylo to už před řadou let ve Zlíně, tehdy hořela 43. budova v areálu Svitu. Vzpomínám si, že jsem snad jako jediný z našeho sboru poprvé a naposled vyzkoušel i obrovský sedmadvacetimetrový požární žebřík. Do té doby jsme ho nepoužili a pak už taky ne, dostali jsme vysokozdviznou plošinu,“ vypráví. Na vlastní oči prý viděl, jak se obrovským žárem taví beton i železo. „Měl jsem za úkol hlídat, aby oheň nepřeskočil spojovací lávkou

mezi budovami i na tu vedlejší,“ popisuje na tehdejší dobu mimořádně náročnou akci. Zajímavé také bylo, že hasil ohromný požár teplou vodou. „Než se nám podařilo napojit se na vodu z Dřevnice, brali jsme ji z Teplárny. Vzpomínám si, jak mě příjemně hřála přes hadici,“ směje se. Požár byl na tu dobu velkou událostí. „Vím, že to bylo 27. října a hodně se tehdy vyšetřovalo, jestli nešlo o sabotáž k oslavám výročí republiky, přijela dokonce i kriminalka z Prahy,“ tvrdí. Výsledky šetření ale nezná. „Tehdy se takové věci na veřejnost moc nepouštěly,“ vysvětluje.

Dnešní mládež už není co dřív

Pro řádění ohnivého kohouta prý ale nemusí ve vzpomínkách chodit jenom do Zlína, pěknou řádku jich zažil i na domácí půdě ve Lhotsku. „V roce 1974 třeba hořela stodola vedle obecního úřadu, jindy třeba stoh... To víte, lidé jsou neopatrní pořád,“ krčí rameny. Sám vedl dlouhá léta dobrovolnická hasičská družstva žáků, dorostenců i mužů. „Vždycky po práci jsem si dvakrát týdně našel na každou kategorii hodinu, bral jsem to zodpovědně. Dnes už je to jiné,“ hodnotí současný vztah mládeže k jeho celoživotní lásce.

Nespokojenost ostatně vedla i k nezapomenutelné scéně před hasičskými závody popsané v úvodu. „Na výroční schůzi jsem do chlapů tak dlouho tepal, až se na konec skutečně mančaft postavil. Já jsem dělal jenom velitele, ten necvičí a podává hlášení, ale ostatní? Musel jsem je obdivovat, vždyť osmičlennému družstvu bylo dohromady 400 let, to máte v průměru padesátiletý tým,“ upozorňuje. Bez ohledu na to ovšem prý titi veteráni dokázali předstihnout v tradičních disciplínách, požárním útoku a štafetě, dvě družstva startující o jednu věkovou kategorii níž. „Chlapi jsou většinou šoféři, co se nechají vozit i na pivo, to byla od nich nějaká oběť,“ pochvaluje si Štefka.

Uniformu zdobí řada vyznamenání

„K dobrovolným hasičům jsem se dal hned v osmnácti letech, jak se tehdy mohlo do družstva vstoupit,“ vzpomíná dnes starý pán. V sedmadvaceti se stal okrskovým velitelem a zůstal jím s krátkými přestávkami přes třicet let. „Na

útvár profesionálních hasičů jsem nastoupil v roce 1968 a skončil přesně na den po pětadvaceti letech,“ pamatuje si dobře. Však také jeho slavnostní uniformu zdobí řada požárnických vyznamenání, tím nejvyšším možným pro dobrovolného hasiče je například odznak svatého Floriána. „Jinak mě vyhlásili nejlepším požárníkem útvaru, vzorným požárníkem druhého stupně, další medaili jsem dostal Za věrnost, Za příkladnou práci a také za sportovní výkony na hasičských závodech,“ vypočítává lesknoucí se odznaky.

Hasičskou uniformu má Alois Štefka schovanou i s řadou požárnických medailí, odznaků a vyznamenání.

V důchodu je hlavním koníčkem hasičského veterána šestiletá klisna anglického plnokrevníka jménem Kira.

Koníčkem je živá klisna

Poté, co v roce 1996 pověsil hasičské řemeslo definitivně na hřebík, si užívá důchodu. Klid ale podle svých slov stejně nemá. „Práce mám víc než dřív,“ mávne rukou. Hlavním koníčkem je pro něj příznačně skutečný kůň, šestiletá klisna anglického plnokrevníka Kira. „Celé léto jsem sušil seno na zimu, kromě toho celoročně oves na krmení. Taký máme políčko brambor a řepy,“ shrnuje své současné aktivity. Tvrdí, že by koně chtěl prodat, jedním dechem ale připouští, že by se mu určitě stýskalo. „Už jsme si na sebe zvykli,“ uznává. Občas se prý ještě projede, teď to ale nejde. „Kira si poranila nohu, musíme počkat, až se vyléčí,“ vysvětluje. Jinak se prý něco na práci vždycky najde, zvlášť pokud člověk bydlí na vesnici. „Nedávno jsem třeba betonoval zídku, i základy jsem si vykopal sám,“ chlubí se.

Přestože jsou občané každé jaro varováni před vypalováním suché trávy, vždy se najdou šakorci, kteří si nedají poradit. Tak i letos J. Pechal málem přišel o život, když vypaloval trávu na mezi nedaleko hrůstě a to za větrného počasí. Ohně uhasili až přivolaní hasiči ze Llína.

O vylepšování životního prostředí se zasloužilo vedení
 CHEPORTu. Dosud v tomto podniku používali k vyčištění
 hnědého uhlí, čímž docela znečišťovali ovzduší. Letos pře-
 šli na plynové topení - avšak se samostatnými plnicími
 nádržemi. Nejsou napojeni na místní plynové vedení.

Rovněž pan Lingr si postavil čistíčku pro odpadní vody
 ze své výroby, kde zpracovává maso.

Od 2.1. došlo ke změně ve zdejších obchodech se smíše-
 ným zboží. Tento obchůdek si od Marie Jancíkové
 pronajala Vladimíra Pšefková. Při prodeji jí občas
 pomáhá její maminka.

Vzhledem k tomu, že přes léto bylo zdejší pohostin-
 ství uzavřeno, v době parných dnů si občané vypomohli
 lední kachlíčkou na hřišti.

Letos se narodili:

Divilková Justyna

Nedbálková Ivana

Nedbálek Erik

Dostałek Ondřej Jakub

zemřeli:

Geršová Olga

Janůk Břislav

Míra nezaměstnanosti v obci byla 10,26%, což činilo sedm mužů a pět žen.

Lapsala Jarmila Friedlova'